

[Núria Sala]

LAIA DE BOBES

Els seus antics alumnes la recordem de quan ens fa ver de *profè* de música i de plàstica. Molta altra gent del poble també hi té relació o sap qui és des d'aquella època en què va estar vinculada a l'Escola Fabra, en la dècada dels 80 i part de la dels 90. Després va passar a treballar per a l'Ajuntament, sempre en relació amb la Regidoria de Cultura, des d'on ha omplert de vida Can Lleonart, i això ha fet que tot un altre sector d'alellencs hi estigui en contacte. El nostre personatge d'avui no és, doncs, precisament desconegut al poble.

La Núria Sala, una barcelonina de l'Eixample que se sent feliç de viure a Alella i que no pensa marxar-ne, va ser de la primera fornada de gent que va venir de la gran ciutat a viure al nostre poble –era l'any 77– tot i que no el coneixia prèviament; aleshores, diu, “Alella era un poble molt petit, hi havia poca vida; era bonic i estava prop de Barcelona”.

Malgrat els anys que fa que hi és, diu que es continua sentint barcelonina, i ho diu per “respecte a la gent de sempre” d'Alella: “jo no he corregut de petita pels seus carrers –explica– no he anat a comprar el pa, no he jugat a la font... Els meus fills sí que són alellencs, perquè sí que han nascut aquí i han fet totes aquestes coses”.

Som molts els joves i no tan joves que hem compartit amb ella força hores a les aules de l'escola... Un dia –ara som a l'any 81–, sortint del forn de la plaça, l'Avelina li va dir: “Busquem un professor de música per a la segona etapa”. La Núria ens explica que quan estudiava havia rebut classes de música de l'Oriol Martorell; a més, tocava la flauta dolça i la travessera, i li va venir molt de gust acceptar: “Va ser la feina que volia fer”, diu, i reconeix que en general amb les qüestions laborals ha tingut “molta sort”.

Llicenciada en Història de l'Art, a més havia fet un curs de disseny i així li va venir rodat ocupar la plaça quan a l'escola va faltar un especialista en plàstica. “Vaig disfrutar molt en aquelles classes; tenia molt contacte amb els alumnes i m'hi

entenia molt bé”, diu, i recorda amb un afecte especial les hores dedicades a preparar decorats per a les obres de teatre de final de curs. 15 anys després –el 96– va tancar

Com a gestora cultural ha tingut antics alumnes seus com a subordinats i no descarta tenir-los en el futur com a 'jefes'

aquesta etapa; que la Generalitat enviés un especialista de música per a segona etapa –ella treballava a l'escola per compte de l'Ajuntament– i es quedés només amb les classes de plàstica; l'arribada de la reforma, que reduïa el nombre d'hores d'aquesta assignatura, i el fet que l'Ajuntament la reclamés per treballar a l'àrea de Cultura en van ser la causa.

De les escoles va saltar, doncs, a Cultura, i diu que està contenta amb el canvi. “Canviar de feina és regenerar-se, i a més m'agrada el que faig i estic al poble”, afirma, i així torna a sortir el tema del desgast que és treballar a fora, de la sensació que té quan ve de Barcelona o del Vallès i passa el turó de Mongat o el coll de Font de Cera i pensa “per fi arribol”, i del que pensa quan s'acosta a Can Lleonart: “Quina sort viure on vius!”.

La Núria Sala veu Can Lleonart com un punt de trobada “on la gent trobi coses que li interessin”. Amb aquest punt de partida, i ben conscient que “Alella és un poble poc cohesionat, ja que a causa de la dispersió física el percentatge de gent que viu i treballa al nucli del poble és molt baix”, i que possiblement arribarà a ser un barri de Barcelona, intenta proporcionar activitats que cohesionin. Van començar, doncs, per fer tallers i cursos, després van venir les sortides; més endavant les exposicions, que es van deixar de fer per manca d'espai, i finalment van endegar les tertúlies. Actualment cada trimestre a Can Lleonart s'hi

fan uns 30 cursos, 6 tertúlies i 4 sortides.

El problema, reconeix, és arribar a la gent, que el públic sàpiga què fan, d'una banda, i de l'altra que les persones que tenen inquietuds culturals tenen Barcelona molt a prop. Finalment, s'hi afegeix el fet que a Alella es produeix un relleu de persones d'una certa edat que podrien ser usuàries dels serveis que Can Lleonart ofereix. “Hi ha un buit demogràfic de gent d'entre 25 i 35 anys”, analitza la Núria: “la gent jove marxa, però després els que vénen amb 35 anys són nous, no estan integrats, i aconseguir arribar-hi és més difícil, no és el mateix que fer participar la gent que sempre ha estat a Alella”.

Això no vol pas dir que Can Lleonart no tingui públic, i de fet aquest respon a un perfil molt concret: gent amb inquietuds, activa, amb un nivell social, en general, mig-alt; hi predominen les persones de 40 anys en amunt i les dones... “Els senyors els cuidem!”, bromeja la Núria, que afirma a més que la gent allí hi busca una relació personal, i agraeix que hi hagi un ambient càlid. Per aquest motiu a ella li agradaria que hi hagués un petit bar, perquè és un lloc on “poden sortir idees, ajuda a cohesionar d'una forma molt lliure i és important pel rendiment social que se n'obté”.

En aquesta línia, ens comenta que les activitats amb què la gent disfruta més són les més lúdiques i manipulatives, perquè són més relaxants –“la gent treballa moltes hores i arriben cansats”, reflexiona–, i, pel que fa les tertúlies, les que han atret més persones són aquelles que tracten temes “molt humans, relacionats amb Alella o amb el menjar”.

Li demanem què enriqueix més, si treballar amb criatures en una escola o amb adults en un centre cultural. En tots dos casos hi ha un enriquiment personal diferent, contesta: la canalla aporta vitalitat, i del que fa ara comenta que “és una passada conèixer gent que sap molt o que té inquietuds”, i ho diu tant referint-se als professors dels cursos o als ponents de les tertúlies com al públic assistent. Dels primers

destaca, a més, que sovint el tracte és fantàstic, que fins i tot sorprèn, potser perquè hom no s'ho espera quan es tracta de gent coneguda o de prestigi en el seu àmbit.

Curiosament, el cercle de les relacions humanes es tanca. Ara ja s'ha acabat el servei militar obligatori pels joves, però fins fa poc a Can Lleonart hi col·laboraven objectors de consciència, i per aquest motiu ella va tenir tres subordinats que havien estat alumnes seus de petits. “En retrobar-te d'adult t'aproximes; és maco. I de vegades penso que un dia tindrà algun alumne de *jefe*”, comenta somrient.

“A Alella, hi ha un buit demogràfic de gent d'entre 25 i 35 anys, i els que vénen són nous i costa d'integrar-los”

En fi, ara Can Lleonart tanca per obres; del projecte de futur ella en destaca que a la part de dalt s'hi farà un auditori que permetrà fer les tertúlies en millors condicions i fer-hi audicions de petit format. Després de vacances toca dedicació plena a les festes de la Verema, i a continuació seguirà la feina a Cultura. “La part bona de canviar de cap cada vegada que hi ha eleccions”, ens comenta quan li ho demanem, “és que cada persona nova hi aporta les seves qualitats, il·lusions i interessos, i això renova els projectes”. La dolenta, afegeix, és que costa que alguns projectes tinguin continuïtat: “s'alenteixen, es moren idees”, diu, i que el que ocupa un lloc fix, com ella, té la sensació que “sempre està cantant la mateixa cançó, com si l'Ajuntament no tingués memòria”. Bé, suposem que això passa a totes les administracions públiques i, mentre se'n va, pensem que se la veu contenta, il·lusionada ella també, i riallera com sempre. En marxar deixa aquella sensació que proporciona una xerrada agradable, i el cendrer ple a vessar.

gestora cultural

